

Sygn. akt V CSK 189/15

POSTANOWIENIE

Dnia 20 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z wniosku M. G.

przy uczestnictwie Z. B. , A. C., M. M., A. w W., Powiatu Lwóweckiego,
Gminy Wleń i M. G.

o rozgraniczenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 20 października 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczynie M. G. i uczestnika M. G.1 od
postanowienia Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze

z dnia 27 listopada 2014 r., sygn. akt II Ca 676/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

i zasądza od skarżących solidarnie na rzecz uczestnika

Z. B. 197 (sto dziewięćdziesiąt siedem)

złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną wnioskodawczynie M. G. i uczestnika M. G1. od postanowienia Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 27 listopada 2014 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparli na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 oraz pkt 3 k.p.c. Przesłanki te nie zostały spełnione.

Powołanie oczywistej zasadności jako przyczyny kasacyjnej. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności wyroku z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m. in.: postanowienie SN z dnia 8 marca 2002 r., sygn. akt I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; postanowienie SN z dnia 10 stycznia 2003 r., sygn. akt V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Skarżący uzasadniając tę przesłankę podnieśli, że zaskarżone postanowienie jest sprzeczne z art. 153 k.c. i art. 382 k.p.c. Nie przedstawili takich argumentów natury jurystycznej, które

wskazywałyby na rażące naruszenie prawa w ustalonym stanie faktycznym przez Sąd drugiej instancji. Przedstawiona argumentacja sprowadza się w istocie do polemiki z ustaleniami faktycznymi. Przesłanka nieważności postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.) nie została w ogóle uzasadniona. Sąd Najwyższy nie stwierdził nieważności postępowania, badając skargę w tym zakresie z urzędu.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 3 k.p.c.